

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Р1 710/2019
22.01.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Јелене Боровац и Бранка Станића, чланова већа, у парници тужилаца АА из ..., ББ из ..., ВВ из ..., ГГ из ..., као законског наследника иза пок. ДД из ..., чији је заједнички пуномоћник Драган Благојевић адвокат из ..., против тужених Компаније „ББ“ д.п. у стечају, коју заступа пуномоћник Александар Будалић адвокат из ..., Компаније „ЕЕ“ д.п. у стечају, коју заступа пуномоћник Бранислав Поповац адвокат из ..., Агенције за вођење спорова у поступку приватизације из Београда и Републике Србије коју заступа Државно правобранилаштво Републике Србије из Београда, одлучујући о сукобу надлежности између Трећег основног суда у Београду и Привредног суда у Београду, у седници већа одржаној 22.01.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

За поступање у овом предмету за сада је стварно и месно надлежан Трећи основни суд у Београду.

Образложење

Тужиоци су Трећем основном суду у Београду 14.09.2015. године поднели тужбу против тужених, ради исплате новчане накнаде за остварени радни стаж.

У току поступка над првотуженим је решењем Привредног суда у Београду Ст 72/15 од 21.05.2015. године отворен поступак стечаја, а над друготуженим решењем истог суда Ст 68/15 од 04.11.2015. године отворен је поступак стечаја.

Трећи основни суд у Београду је на расправном записнику од 11.05.2016. године донео решење којим је прекинут поступак због отварања поступка стечаја над првотуженом и друготуженом компанијом.

Трећи основни суд у Београду је решењем П1 1013/15 од 21.03.2019. године наставио поступак у овом предмету прекинут решењем тога суда П1 1013/15 од 11.05.2016. године, огласио се стварно ненадлежним за поступање у овој правној ствари и одлучио да након правноснажности решења списе предмета достави Привредном суду у Београду као стварно и месно надлежном суду.

Својим актом П 6488/2019 од 17.12.2019. године Привредни суд у Београду није прихватио своју стварну надлежност и предмет је доставио Врховном касационом суду.

Решавајући настали сукоб надлежности у смислу члана 22. став 2. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да је у овој фази поступка за поступање у овом предмету стварно и месно надлежан Трећи основни суд у Београду.

Чланом 25. став 1. тачка 1. Закона о уређењу судова прописано је да Привредни суд у првом степену суди у споровима између домаћих и страних привредних друштава, предузећа, задруга и предузетника и њихових асоцијација (привредни субјекти) у споровима који настану између привредних субјеката и других правних лица у обављању делатности привредних субјеката, као и кад је у наведеним споровима једна од странака физичко лице а ако је са странком у односу материјалног супарничарства. Тачком 4. ове законске одредбе прописано је да Привредни суд у првом степену између осталог суди поводом реорганизације, судске и добровољне ликвидације и стечаја осим спорова за утврђење постојања заснивања и престанка радног односа који су покренути пре отварања стечаја.

Према члану 22. став 2. Закона о уређењу судова, основни суд у првом степену суди у грађанско правним споровима ако за поједине од њих није надлежан други суд и води извршне и ванпарничне поступке за које није надлежан неки други суд.

У конкретном случају тужени су у тужби означени као солидарни дужници, што значи да је реч о туженима који нису нужни и јединствени супарничари. Стога отварање поступка стечаја над првотуженом Компанијом „ББ“ д.п. и друготуженом Компанијом „ЕЕ“ д.п није од утицаја, на заснивање надлежности Привредног суда у односу на трећетужену Агенцију за вођење спорова у поступку приватизације из Београда као правног следбеника Агенције за приватизацију Републике Србије и у односу на четвртотужену Републику Србију, будући да тужбени захтев (исплата новчане накнаде за остварени стаж) није у вези са својинском трансформацијом тј. променом власништва тужених компанија, већ у односу на ове тужене тужиоци заснивају захтев на тврдњи да је тужена Агенција за приватизацију Републике Србије иницирала социјални програм из кога црпи право на исплату а да тужена Република Србија спречава исплату потраживања тужилаца, из чега произилази да се ради о спору за који је надлежан суд опште надлежности у смислу члана 22. Закона о уређењу судова. При томе првобитно означена тужена Агенција за приватизацију Републике Србије је престала да постоји, а Трећи основни суд у Београду није донео решење о прекиду поступка у односу на трећетужену агенцију, нити решење о наставку поступка у односу на правног следбеника Агенцију за вођење спорова у поступку приватизације, због чега нису били испуњени процесни услови из чланова 222. и 224. ЗПП за оглашавање стварно ненадлежним пре правноснажности решења о наставку поступка у односу на новоозначену тужену Агенцију за вођење спорова у поступку приватизације.

У погледу прво и друготужене компаније, Трећи основни суд у Београду се огласио стварно ненадлежним за поступање у овој правној ствари. Међутим из списка предмета произилази да су тужиоцима у поступку стечаја над туженим

компанијама призната потраживања по основу главнице, дуга и камате, а да су им оспорена потраживања у погледу трошкова насталих вођењем овог поступка, због чега су тужиоци определили свој тужбени захтев у односу на ове тужене и као предмет спора навели искључиво трошкове парничног поступка. Након што је стечајни управник у поступку стечаја над прво и друготуженом компанијом, тужиоцима признао потраживања по основу главнице дуга и камате, признањем потраживања, услови за даљи поступак не постоје, већ само у погледу оспореног потраживања од стране стечајног управника, а то је потраживање за трошкове парничног поступка настале вођењем ове парнице.

Трећи основни суд у Београду је морао да раздвоји поступак у односу на трећетужену и четвртотужену, будући да се не ради о спору за који је стварно надлежан Привредни суд у смислу члана 25. Закона о уређењу судова, већ се ради о грађанско-правном спору по тужби за накнаду штете у висини новчане накнаде за остварени радни стаж са кондемпнаторним захтевом тужилаца, као физичких лица, против ових тужених, као правних лица, у ком делу ови тужени нису у процесној заједници са прво и друготуженом компанијом које би захтевало нужно јединствено супарничарство и учествовање и ових странака у поступку пред Привредним судом, при чему спор не мора бити решен на једнак начин у односу на ове тужене, због чега нису испуњени услови за оглашавање Трећег основног суда у Београду стварно и месно ненадлежним у односу на њих.

У погледу прво и друготужене компаније, Трећи основни суд је могао да се огласи стварно ненадлежним за поступање само у односу на онај део тужбеног захтева тужилаца за које им је оспорено потраживање од стране стечајног управника (трошкови парничног поступка), што је морало бити констатовано изреком решења којим се оглашава стварно ненадлежним и то само у погледу овог дела потраживања и за прво и друготужену компанију.

Имајући у виду наведено, у овој фази поступка за сада је стварно и месно надлежан за одлучивање Трећи основни суд у Београду, који ће одлучити о захтеву тужилаца за наставак поступка у односу на првотужену и друготужену компанију само у погледу дела захтева за оспорено потраживање, и раздвојити поступак у односу на треће и четвртотужену за коју нису испуњени услови из члана 25. став 1. Закона о уређењу судова за заснивање надлежности Привредног суда.

На основу члана 22. став 1. ЗПП одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Звездана Лутовац, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**